

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4400/2021
24.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Драгане Бољевић и Марине Милановић чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Звонко Марковиновић адвокат из ..., против туженог ЈКП „Простор“ из Сомбора, чији је пуномоћник Биљана Настасић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2690/20 од 10.12.2020. године, у седници већа одржаној 24.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2690/20 од 10.12.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2690/20 од 10.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 1820/17 од 17.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове, страх и душевне болове због умањења животне активности исплати износ од по 500.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због наружености износ од 300.000,00 динара, и да јој на име накнаде материјалне штете исплати износ од 908.183,24 динара, те трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од дана установљења па до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 231.152,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2690/20 од 10.12.2020. године одбијена је жалба тужиле и пресуда Основног суда у Сомбору П 1820/17 од 17.07.2020. године потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с

предлогом да се о истој одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса, или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одбијен је као неоснован захтев за накнаду нематеријалне штете коју је тужила претрпела пропадањем кроз бетонску плочу која покрива улаз у гробницу. Наведена плоча представља део гробног места (породична гробница породица ББ и ВВ) по којој није дозвољено кретање односно стајање, сходно Одлуци о сахрањивању и гробљима на подручју Општине Сомбор („Службени лист Општине Сомбор“, бр. 8/2005), а што је јасно истакнуто и на табли која се налази у улазу у гробље. Место на ком је тужила претрпела штету није јавна површина, због чега тужени није пасивно легитимисан за насталу штету, обзиром да нема обавезу одржавања гробног места – гробнице са улазом на ком је право коришћења стекло треће лице (члан 20. Одлуке о сахрањивању и гробљима на подручју Општине Сомбор), па тиме ни обавезу да тужили накнади претрпљену материјалну и нематеријалну штету.

Узимајући у обзир врсту спора и садржину судске заштите и начин пресуђења, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса, уједначавања судске праксе, нити потребе за новим тумачењем права, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке, па указивање тужила на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из изложених разлога посебна ревизија није дозвољена применом члана 404. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

Оценом члана 403. став 2. ЗПП који се у овом поступку сходно примењује на основу члана 436. истог закона, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета дана 22.11.2017. године, док означена вредност спора износи 2.708.183,24 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовиснко правном спору, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић